

[Skatteministeren]

lovforslag, men jeg vil gerne understrege, at den traktatkrænkelsessag, som blev rejst af Kommissionen over for Danmark og en række andre lande forud for Belgien-dommen, ikke er trukket tilbage af Kommissionen. Jeg vil meget gerne, hvis Skatteudvalget under udvalgsarbejdet ønsker at få alle oplysninger, sørge for, at udvalget bliver informeret ud i mindste detalje om, hvad vi ved om denne sag og dette spørgsmål, men vi betragter det ikke som et problem, efter at Belgien-dommen er blevet afsagt – med det indhold, som Belgien-dommen fik.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Jeg takker skatteministeren for svaret. Jeg var lige ved at være bekymret, da skatteministeren begyndte at tale om regeringens intentioner osv., og at man selvfølgelig ikke ville have fremsat osv. Det har man jo altså set andre ministre gøre. De har fremsat noget, som de godt vidste var i strid med reglerne, men det har den nuværende skatteminister, i hvert fald så vidt jeg ved, ikke gjort.

Men jeg er tilfreds med, at ministeren mellem linierne fortæller, at der kan være nogle problemer i forbindelse med dette forslag, men at ministeren er indstillet på eventuelt at komme i et samråd og give Skatteudvalget alle de oplysninger, der måtte være.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 191:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Omlægning af kontantlån).

Af Pernille Sams (KF) m.fl.
(Fremsat 23/2 93).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling**Skatteministeren (Stavad):**

Det Konservative Folkeparti foreslår, at der skal gives mulighed for, at en låntager kan omlægge sit kontantlån til et nyt realkreditlån og samtidig bevare fradrag retten for en del af renteudgiften på det indfrieede lån, nemlig den del af renteudgiften, som endnu ikke er tilfaldet obligationsejerne som kursgevinst. Fradragets beløb opgøres som amortisationskontoens saldo på indfrielsestidspunktet, og fradraget gives med lige store årlige beløb over restløbetiden på det indfrieede kontantlån. Fradraget gives ved siden af de faktisk betalte renter på det nye lån.

Formålet med lovforslaget er, siges det, at give låntagere med kontantlån mulighed for at benytte realkreditlovens tilbud om omlægning af eksisterende lån eller flytning af lån til et andet realkreditinstitut. Det er forslagsstillerens opfattelse, at forslaget vil gøre det muligt at afværge tvangsauktioner og boligskift i situationer, hvor en indtægtsnedgang ellers havde betydet flytning eller økonomisk katastrofe for familien.

Forslaget indebærer reelt, at der indføres fradrag for de fremtidige renter af en gæld, som ikke længere eksisterer. Det må man vel godt have lov til at kalde for noget af en nyskabelse inden for skatteretten, hvor reglen ellers er, at der kun gives rentefradrag for renter af gæld, som påhviler den pågældende. Her må vi altså give fradrag for renter, der aldrig betales.

Jeg finder et sådant brud på almindelige skatteretlige principper for en meget betænkelig sag. Det at få et fradrag for renter, der aldrig betales, vil mange andre sikkert også gerne have; en sådan nyskabelse vil mange andre sikkert også være interesseret i.

Der kan efter min opfattelse endvidere sættes et meget stort spørgsmålstegn ved, om lovforslaget overhovedet er egnet til at opfylde målsætningen om at komme betrængte boligejere til hjælp. Boligejere, der står over for en truende tvangsauktion, har således næppe sto-

[Skatteministeren]

re muligheder for at opnå lån hos andre realkreditinstitutter. Er der tale om lånemuligheder, er det ret usandsynligt, at de efterstående panthavere i den situation vil udvise den store interesse for at give deres samtykke til, at der optages nye lån, som forringer deres egen situation.

Netop på grund af skattefordelen har det været givtigt at optage kontantlån indtil 1985, hvor det var muligt, uanset om man havde et finansieringsbehov eller ej. Lånene er derfor sandsynligvis ikke i alle tilfælde blevet optaget udelukkende med henblik på finansiering af boligen. Hvor lånemuligheden var større end det aktuelle lånebehov, har låntageren eksempelvis kunnet anvende det overskydende provenu til at opkøbe en del af de obligationer, som realkreditinstituttet udstedte til finansiering af det pågældende lån. Derved har låntager reelt kunnet betale penge til sig selv på en sådan måde, at en fradragsberettiget rentebetaling er vendt tilbage som en skattefri kursgevinst. Efter forslaget vil de låntagere, der har drevet skattearbitrage på denne måde, opnå nøjagtig de samme fordele som dem, der udelukkende har anvendt lånet til boligfinansiering.

Hertil kommer, at forslaget vil virke så tilfældigt, at resultatet i sidste ende meget vel kan blive, at det er velkonsoliderede boligejere, man er kommet til at hjælpe. Sammenlignes en boligejer, der har erhvervet sin bolig i 1982 og prioriteret med kontantlån, med en boligejer, der har købt i 1986, hvor priserne toppede og der ikke længere var mulighed for at få kontantlån, vil boligejeren fra 1986 med sammenlignelige indtægtsforhold være den, der sidder hårdest i det. Men lovforslaget vil kun være til gavn for boligejeren, der købte i 1982.

Rent faktisk kan vi konstatere, at realkreditinstitutterne, når vi taler om udlån til ejerboliger, har relativt langt større tab og hensættelser på lån, der er ydet i perioden 1987-88, end på udlån, der er ydet indtil oktober 1985, hvor kontantlånene stoppede.

Endelig hævder forslagsstillerne, at lovforslaget vil være provenuneutralt. Heller ikke det er jeg enig i. Forslaget indebærer jo, at låntagerne i alle situationer får mulighed for at bevare fradraget for den høje kontantlånsrente. Med de gældende regler vil låntagere ikke få dette fradrag, hvis kontantlånet indfries før ud-

løb, som det f.eks. ofte sker i forbindelse med omprioritering ved salg.

I den forbindelse vil jeg godt påpege, at det faktisk ikke er småpenge, vi her taler om. Den samlede saldo på realkreditinstitutternes amortisationskonto, altså det beløb, lovforslaget åbner mulighed for bliver konverteret til et fradrag, selv om beløbene aldrig betales som renter, udgjorde 68 mia. kr. ultimo 1992.

Alt i alt må jeg altså konkludere, at lovforslaget næppe kan betragtes som velegnet, hvis det er de betrængte boligejere, man ønsker at hjælpe, og jeg må derfor sige, at regeringen ikke kan støtte lovforslaget.

Klaus Hækkerup (S):

Fra Socialdemokratiets side kan vi heller ikke medvirke til gennemførelsen af dette lovforslag, og det kan vi ikke af de af skatteministeren fremførte grunde.

Jeg vil dog især understrege to ting, nemlig for det første det meget store provenutab, vedtagelsen af dette forslag ville kunne give anledning til. Som skatteministeren oplyste, kan det komme til at dreje sig om ca. 68 mia. kr. Én ting er selvfølgelig, at Det Konservative Folkeparti gennem de sidste år har været verdensmestre i at sikre, at Danmark har fået større og større underskud på statsbudgettet, men at vi nu også skal bevæge os videre ad den vej med et forslag, der i øvrigt slet ikke vil have nogen virkning på boligmarkedet, er fuldkommen utilfredsstillende.

Det andet, jeg gerne vil fremhæve, er, at der hermed lægges op til et nyt princip, nemlig at man får fradrag for en gæld, man ikke har. Det er jo et ganske interessant princip. Der er megen gæld, jeg ikke har. Kunne jeg også få fradrag for renteudgifterne på den eller på kurstabet på den? Hvor skal man egentlig lægge grænsen for, hvornår det er en gæld, hvor det er rimeligt? Jeg kunne jo optage lån og udbetale det igen med det samme. Skulle jeg så have fradrag fremover for det kurstab, jeg ville have haft, hvis jeg ikke havde indfriet det?

Det lovforslag, Det Konservative Folkeparti her har fremsat, er efter vores mening økonomisk uansvarligt og et fundamentalt brud på gældende fradragsprincipper. Vi afviser forslaget.

Mariann Fischer Boel (V):

[Mariann Fischer Boel]

I løbet af de sidste par år er det lykkedes Venstres tidligere boligminister at få taget hul på liberaliseringen af hele realkreditområdet. Det er blevet lettere at flytte og omlægge lån mellem de forskellige kreditforeninger, og det foreliggende forslag fra Det Konservative Folkeparti ligger glimrende i forlængelse heraf.

Med forslaget er det hensigten at give boligejere med højtforrentede kontantlån, typisk finansieret med 10-12 pct.s obligationer, mulighed for at bevare den skattemæssige værdi af de højtforrentede renteudgifter, efter at man har omlagt lånet til et obligationslån. Renteniveauet er jo omtrent halveret, siden disse lån blev optaget, typisk i perioden først i 1980'erne, og det er bl.a. også disse lån, der i dag belastes med yderligere administrationsudgifter fra i hvert fald nogle af vores realkreditinstitutter.

Det er positivt, at dette forslag prøver at afhjælpe den meget pressede situation på boligmarkedet, uden at jeg dog vil konkludere, at det løser alle problemerne. Og så er det jo sådan, at mange boligejere i dag reelt ikke har nogen mulighed for at flytte. Huset er usælge- ligt, og stavnsbåndet er blevet genindført.

I Venstre er vi som udgangspunkt meget positive over for de intentioner, der ligger i lovforslaget, men under udvalgsbehandlingen ønsker vi nogle rent tekniske spørgsmål yderligere vurderet og belyst.

Rahbæk Møller (SF):

Jeg er ikke imponeret over seriositeten af den opposition, vi har fået til højre i salen. Det her er da et ualmindelig groft forslag.

Nogle mennesker har fået et fradrag, som de egentlig ikke burde have haft, og som skyldes, at kreditforeningerne spekulerede i skatteregler og omdannede skattefrie kursgevinster til fradragsberettigede renter. Det er nu lavet om. Nogle mennesker har fået denne mulighed, og det er der selvfølgelig ikke noget galt i, og den har de selvfølgelig lov til at beholde.

Men så foreslår man, at selv i de tilfælde, hvor lånet indfries, skal folk have lov til at beholde den skattefordel, som de egentlig aldrig skulle have haft. Det er dog for groft.

Jeg er også enig med skatteministeren i, at dette forslag formentlig ikke i særlig grad vil hjælpe de udsatte boligejere. Jeg tror – ja, jeg er ret sikker på – at det i alt overvejende grad vil være de meget velkonsoliderede og meget

velnærede boligejere, der får glæde af sådan et forslag.

Vi afviser det.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg tror, at hvis hr. Rahbæk Møller kendte til, hvordan det forholder sig med disse lån i den virkelige verden, så ville han ikke have sagt det, der lige blev sagt, og han ville heller ikke have betegnet forslaget som et ualmindelig groft forslag.

Det er en notorisk kendsgerning, at de, der har det allerhårdest i øjeblikket, og som ikke er blevet hjulpet med nogen af de 4-5 boligpakker, Folketinget har vedtaget, netop er lånerne med de højtforrentede kontantlån. Det største problem er jo ikke de oprindelige ejere, der, da de byggede, havde fået den fordel at kunne omlægge kurstabet til en højere rente. Nej, det største problem er de ejendomme, som nåede at skifte ejer omkring tidspunktet for skattereformen, hvor priserne endnu ikke havde indrettet sig efter det, skattereformen ville medføre. Det betyder, at en masse boligejere i dag faktisk forrenter to huse. De aner ikke deres levende råd. Og da vi skulle hjælpe de tvangsauktionstruede, var det den eneste gruppe, der ikke kunne få hjælp.

Fremskridtspartiet tog dette spørgsmål op allerede i december i forbindelse med realkreditloven, og jeg er da nødt til at sige til forslagsstillerne, at regeringen på det tidspunkt jo ikke var særlig villig til hverken at snakke om det eller gøre noget ved det. Fremskridtspartiet har taget de højtforrentede kontantlån frem, hver eneste gang der har været diskuteret boligpakker. Vi har forsøgt, hvad der var menneskeligt muligt af udredninger for at få det løst. Det skal ikke betyde, at vi ikke vil støtte det, når De Konservative nu har lavet forslaget. Vi vil også se på teknikken, for det skal jo være teknisk i orden.

Men jeg har en bemærkning til skatteministeren. Jeg kan godt forstå skatteministerens holdning, for den har Socialdemokratiet givet udtryk for hele tiden, hver gang Fremskridtspartiet har prøvet. Men de tekniske udredninger synes jeg ikke er undskyldning nok, for det her handler om mennesker. Det handler om nogle ganske bestemte boligejere, som simpelt hen kun har tvangsauktionen at se frem til, hvis ikke vi får givet dem nogle bedre mulighe-

[Kirsten Jacobsen]

der for at bo. Og den tidligere regering har jo sørget for, at den 19. alm. vurdering har gjort deres situation endnu værre, og derfor er vi nødt til fornuftigt og seriøst at se på det her problem.

Og så kommer min klage til skatteministeren. Jeg synes, det er meget, meget dårligt, at Skatteministeriet ikke ønsker at yde bistand til, at vi kan få lavet tekniske ændringsforslag. Den 16. december 1992 bad jeg Skatteministeriet om at yde teknisk bistand til at lave et ændringsforslag, som skulle se ud som det lovforslag, der nu er fremsat af De Konservative, og der er rykket og rykket og rykket. Man har fået henholdende svar fra Skatteministeriet.

Jeg ved godt, at den nuværende skatteminister ikke har hele ansvaret, men jeg synes, det er flovt, at Skatteministeriet skal helt frem til snorene, før de siger, at de ikke har kapacitet til at yde bistand til et sådant ændringsforslag. Hvis man ikke har den kapacitet, kunne man have sagt det allerede i december, da man bad om det. Der er ikke nogen grund til, at folketingsmedlemmer skal gå og vente på, at man får den juridiske vejledning fra ressortministeren, som jeg mener Folketingets medlemmer har krav på.

Men jeg håber i hvert fald, at ministeriet under udvalgsarbejdet seriøst vil hjælpe til med at få problemerne løst, således at det forslag, der kommer til endelig afstemning her i Folketinget, i hvert fald i sit tekniske indhold er af en sådan art, at det kan bære. Den politiske del af det må vi så tage stilling til.

Jeg mener, at alle Folketingets partier har pligt til at hjælpe denne lille restgruppe, som er den eneste gruppe blandt de dårligt stillede boligejere, som ikke har fået hjælp af dette Folketing til at omlægge deres lån.

Bente Juncker (CD):

Ja, det er meget morsomt, for den konservative fru Pernille Sams har jo været i opposition hele tiden. Nu er De Konservative kommet i opposition, og rollen for fru Pernille Sams er derfor ikke blevet spor anderledes. Jeg forstår ikke, hvorfor samme fru Pernille Sams ikke kom med alle disse gode forslag, mens De Konservative og Venstre sad i regering.

Vi har siddet i Finansministeriet med boligpakke efter boligpakke, hvor det er fru Kirsten Jacobsen, der hver gang har måttet stille mini-

strene stolen for døren. De Konservative har overhovedet ikke medvirket. Hvorfor er man ikke kommet med denne lille restgruppe i forbindelse med de talrige boligpakker, vi har haft til behandling her i Folketinget? Hvorfor har man ikke gjort det, da man sad i regering? Jeg synes, det er totalt forfejlet at komme med det nu.

Jeg vil gerne være med til at erkende, at der sikkert er en restgruppe, som har behov for at blive hjulpet, ganske som Fremskridtspartiets ordfører sagde det herfra, men som lovforslaget foreligger, må jeg sige på CD's vegne, at vi ikke kan stemme for det. Jeg vil imidlertid gerne være med til at få indkredset denne restgruppe. Regeringen kommer jo også med en boligpakke; dér må vi kunne diskutere tingene lidt bredere.

Elisabeth Arnold (RV):

Nu er det fru Pernille Sams, der står som første forslagsstiller til dette lovforslag, og derfor også fru Pernille Sams, der står som forfatter til fremsættelsestalen, så jeg vil gerne tilslutte mig den forrige ordførers betragtninger om fru Pernille Sams' rolle som enten intern eller ekstern opposition. Men jeg er nu lidt skuffet over, at de øvrige forslagsstillere af lovforslaget, heriblandt den meget respekterede hr. Aagaard, nu formand for Skatteudvalget, kan være med til at fremsætte dette forslag uden at have tænkt over, hvad konsekvenserne af det eventuelt ville være.

Jeg synes, det er et brud med hidtidig tradition at indføre regler af den slags, som er forelået her, og jeg kan ikke se andet end, at konsekvenserne af forslaget, hvis det bliver gennemført i sin yderste konsekvens, vil være fuldstændig uoverskuelige. Der er, så vidt jeg kan se, overhovedet ikke gjort noget forsøg på at begrænse brugerkredsen til den hårdt ramte gruppe, som fru Kirsten Jacobsen har talt så varmt for. Alle andre kan udnytte disse muligheder og derved give anledning til, at proventabet bliver ganske overordentlig kraftigt, som også fremhævet af flere tidligere ordførere.

Jeg mener, det er et paradeforslag, og Det Radikale Venstre kan ikke støtte det.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

I anledning af de bemærkninger, fru Elisa-

[Kirsten Jacobsen]

beth Arnold kom med om konsekvenserne af dette forslag, skal jeg gerne medgive, at forslaget er meget bredt, og det kan man forholde sig til politisk. Det må man gøre, som man har temperament til, og dér kender jeg også godt Det Radikale Venstres holdning. Det kan Fremskridtspartiet helt acceptere.

Men jeg mener, at vi alle har en lige stor forpligtelse i forhold til restgruppen, og så må vi simpelt hen sammen indkredse denne restgruppe. Det har vi gjort. Vi har mange papirer, vi har utallige papirer fra alle de mange boligpakker, og jeg synes simpelt hen, det er for dårligt, hvis vi ikke i fællesskab, når vi får indkredset restgruppen, kan sørge for, at denne restgruppe ikke skal sidde i den situation, at enten forsvinder deres egenkapital, eller også ender de på tvangsauktion, fordi de ikke fortsat kan forrente to huse. Det er en restgruppe, som har købt, før priserne nåede at ændre sig i forhold til den skattereform – som også Det Radikale Venstre har medansvar for – som blev indført i midten af 1980'erne.

Glønborg (KRF):

Naturligvis har vi alle sammen en skidt fornemmelse, når vi oplever, at mennesker virkelig kommer i knibe i forbindelse med deres bolig, og derfor forstår jeg udmærket den indignation, som fru Kirsten Jacobsen giver udtryk for heroppe, og jeg lytter også til den kalden på os alle sammen til en fælles indsats for at prøve at hjælpe de mennesker.

Men i Kristeligt Folkeparti er vi alvorligt bange for, at dette lovforslag ikke vil løse problemet for dem, der virkelig har et problem og er i nød, men åbner mulighed for, at nogle, som slet ikke har brug for det, kan opnå en urimelig fordel.

Derfor vil vi naturligvis ikke støtte forslaget, som det foreligger. Dermed være ikke sagt, at vi ikke har vedkendt os et medansvar for at få det reelle problem løst.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg ved udmærket fra debatten om de tidligere boligpakker, at Kristeligt Folkepartis holdning til at få løst restgruppens problemer er der ikke noget i vejen med. Jeg ved da også, at det samme har gjort sig gældende for CD's vedkommende. Men det, der er den politiske

kendsgerning i dag, er formentlig, at det regeringsskifte, vi har haft, har gjort, at hverken Kristeligt Folkeparti eller CD vil få den frihed, der skal til for nu at hjælpe restgruppen, medmindre man kan formå skatteministeren til også at være med.

Det, man bliver lidt indigneret over, når forslaget nu bliver fremsat af Det Konservative Folkeparti og fru Pernille Sams, er jo, at mens De Konservative og Venstre var i regering, ville man have kunnet gennemføre det her for restgruppen med et sikkert politisk flertal, hvis Det Konservative Folkeparti og Venstre, som var i regering, dengang havde syntes, det var rigtigt.

Blokeringen dengang var fra regeringen og hverken fra Kristeligt Folkeparti eller CD. Så lykkes det ikke at gøre det nu på grund af de politiske realiteter, så kan man takke sig selv for det i den side af salen.

Pernille Sams (KF):

Jeg vil gerne sige tak for de positive meldinger, som trods alt er kommet til forslaget. Jeg har da også forstået, at mange uanset deres konkrete holdning til forslaget i virkeligheden er optaget af problemstillingen, og at problemet skal løses. Jeg føler midt i skepsisen en positiv forståelse for, at der er en opgave for Folketinget, som vi bør kunne finde en løsning på.

Nogle har udvist meget positive holdninger over for forslaget, andre har været skeptiske, og jeg kan jo godt sige, at jeg f.eks. opfattede skatteministeren som meget skeptisk. Det er jeg ked af, fordi det selvfølgelig betyder meget, hvad regeringen siger, når det er en flertalsregering.

Jeg synes, vi skal give os tid til i udvalget at belyse fordelene og ulemperne ved dette forslag, for der er flere af ordførerne, der har givet udtryk for holdninger og faktuelle oplysninger, som kun kan opstå på grund af misforståelser omkring lovforslagets indhold. Og det skal jo ikke være misforståelser, der er skyld i, at et ellers godt lovforslag lider skibbrud.

Uanset hvilken politisk opfattelse man måtte have, mener jeg nemlig, at fordelene ved dette lovforslag mangefold opvejer de betænkeligheder, som visse af ordførerne har givet udtryk for her i dag. Jeg håber også, at skatteministeren vil se på det med åbent sind, når

[Pernille Sams]

forslagets konsekvenser kan belyses lidt nærmere i udvalgsarbejdet.

Skatteministeren gav udtryk for, at han ikke mente, at forslaget kom de betrængte boligejere til hjælp. Dét er jeg helt uenig.

Skatteministeren og flere andre mente, at det var et for bredt lovforslag, der ligesom strakte sig for vidt og gav for mange muligheder. Hvis det kan hjælpe på flertalsmulighederne for forslaget, at vi eventuelt udelukker muligheden for indfrielse af kontantlån med de af lovforslaget følgende positive konsekvenser, kan det måske bidrage til, at vi kan finde en kompromisvej; jeg forstod, at skatteministeren havde meget imod, at nogle kunne indfri kontantlån og så stadig væk bevare den oprindelig indrømmede fradragsret. Så det kan være, vi kan tale om det under udvalgsbehandlingen.

Jeg forstod også, at den socialdemokratiske ordfører, hr. Klaus Hækkerup, havde misforstået lovforslagets indhold, når hr. Klaus Hækkerup kunne tale om så store provenutab som 68 mia. kr. Det er simpelt hen ikke korrekt. Det er helt forvridende brug af talmaterialet at nævne det samlede beløb på amortisationskontoen. Det er jo et beløb, der står på amortisationskontoen i dag, og som man i dag har fradragsret for. Det er jo bare denne fradragsret, som videreføres i vores forslag; det er jo ikke en ny fradragsret, som indrømmes. Derfor er det helt misbrug af tallene at opstille dem på den måde.

Men alt det vil jeg meget gerne have lov til at dokumentere under udvalgsarbejdet og fremlægge regnestykker, der viser det nøjagtigt, sådan at ordførerne bedre kan danne sig et indtryk af de reelle konsekvenser af lovforslaget.

Når man nævner det store beløb på 68 mia. kr., kunne jeg godt have lyst til at spørge skatteministeren, hvor mange af disse penge man regner med kommer til frivillig indbetaling. Sagen er jo, at mennesker ikke indfriede kontantlån i dag, for det er umuligt af økonomiske grunde. De 68 mia. kr. ville jo forudsætte, at Danmarks befolkning generelt gik hen og indfriede deres kontantlån, men det er jo ikke tilfældet. Opererer regeringen med disse tal i finansloven? Det kan jeg ikke forestille mig, og derfor skal vi selvfølgelig heller ikke tage dem op i denne debat. Der er ingen som helst grund til at forkaste lovforslaget af den grund; der

kan måske diskuteres nogle andre ting, men der er ikke tale om en ny fradragsret.

SF's ordfører, hr. Rahbæk Møller, sagde, at folk aldrig skulle have haft denne skattefordel, og spurgte, hvorfor de kan få lov til at beholde den nu. Jamen hr. Rahbæk Møller, den skattefordel blev jo indrømmet, dengang de pågældende optog kontantlånet, og den kan vi jo ikke tage fra dem i dag. Vi siger bare i Det Konservative Folkeparti, at for at give de mennesker en reel mulighed for at komme ud af deres situation skal de have lov til at beholde den fordel, de allerede har. Det er altså en misforståelse at sige, at de får en ny fordel.

Fru Kirsten Jacobsen var positiv over for forslaget; det havde jeg også ventet, for repræsentanter for flere partier har jo tidligere efterlyst et sådant forslag, ganske vist uden selv at fremsætte det. Det gælder både fru Kirsten Jacobsen fra Fremskridtspartiet og fru Bente Juncker fra CD, og derfor kan jeg ikke forstå, hvorfor man vil klandre Det Konservative Folkeparti, fordi vi nu fremsætter det forslag, som begge partier tidligere har efterlyst. Det kan selvfølgelig være i polemikkens navn, men lad os se bort fra det og koncentrere os om at få forslaget vedtaget, så vi kan få hjulpet alle disse boligejere.

Jeg kan ikke helt forstå, hvilke forhold der er så ændrede, at CD nu mener, at et lovforslag ikke længere er så nødvendigt. Det er ikke mere end et par år siden, CD stod på Folketingets talerstol og efterlyste et sådant lovforslag, og med formandens tilladelse kan jeg citere fra en boligdebat i maj 1990, hvor CD's ordfører, fru Sonja Albrink, sagde følgende – og jeg citerer fra Folketingets forhandlinger, spalte 9956:

»Efter CD's opfattelse er der tale om en beskeden håndsrækning til boligejerne. Der er ingen hjælp til dem, der er i klemme med højtforrentede lån, og som har handlet før skattereformens ikrafttræden.«

Og i spalte 9957 fortsætter fru Sonja Albrink:

»Det er CD's opfattelse, at der også burde ydes hjælp til alle dem, der har de højtforrentede kontantlån, og som har handlet i tillid til eksisterende love før skattereformens ikrafttræden.«

Det er faktisk netop det lovforslag, CD har efterlyst, som nu ligger på bordet. Det er ikke CD eller Fremskridtspartiet, der har fremsat

[Pernille Sams]

det, men derfor kan man jo godt støtte det, når Det Konservative Folkeparti tager initiativet. Jeg ved godt, at CD nu er blevet regeringsparti, og det må være et meget stort offer, CD har måttet yde for at komme i regering, når man ikke mener at kunne gå ind for en så oplagt hjælpemulighed for mange boligejere, som dette forslag jo er. Vi er mange, der glæder os til at se de modydelse, CD må have fået på det offeralter, som man bliver ved med at henvise til.

Efter vores opfattelse er dette lovforslag ikke andet end en simpel nødvendighed. Gennem de seneste år har vi liberaliseret realkreditlovgivningen, så boligejere har fået flere valgmuligheder og større muligheder for at indrette sig i overensstemmelse med deres økonomi. Man kan nu omlægge sine lån til lån med længere løbetid, hvis økonomien strammer i en periode, ligesom det er blevet muligt at flytte fra ét realkreditinstitut til et andet. Mindst halvdelen af landets boligejere er imidlertid stadig afskåret fra at bruge disse valgmuligheder; de er bundet af ofte meget højt forrentede kontantlån, som kun kan indfries til en voldsom overpris, hvilket betyder, at man i praksis ikke kan indfri dem.

Alle disse familier er altså stadig stavnsbundet til deres én gang optagne lån, og det er det forhold, vi vil ændre med lovforslaget. Vi vil give alle disse familier de samme valgmuligheder, som alle andre allerede har fået, så de selv kan redde sig ud af økonomiske kriser, undgå tvangssalg og konkurser osv., altså hjælp til selvhjælp.

Efter at vi har fremsat lovforslaget, har vi fået et stribevis af breve fra mennesker, som fortæller, hvordan det vil kunne redde dem økonomisk i den situation, hvor de hverken kan sælge huset på grund af prisfald eller har råd til at blive boende på grund af kontantlånene. Ved at give denne ret til lånomlægning giver vi i virkeligheden bare en masse mennesker ret til at redde sig selv, inden det er for sent, og uden at samfundet i øvrigt må træde til. Man skal nemlig også være opmærksom på det faktum, at kontantlånsydelsen efter skat vokser meget voldsomt mod slutningen af lånenes løbetid. Det havde ikke gjort så meget, hvis den daværende store inflation var fortsat; men med den lavinflation, som vi nu har haft i 10 år, har langt de færreste familier mulighed for at for-

øge deres indkomst lige så hurtigt, som lånenes ydelser vokser hen mod slutningen af løbetiden.

For at disse mennesker skal have samme mulighed for at undgå tvangsauktioner, som alle andre låntagere allerede har fået, bør dette lovforslag vedtages. Det er sund fornuft og en nødvendig opfølgning, for at de liberaliseringer, vi allerede har lavet, skal kunne virke. Man kan lave et billede af situationen på realkreditmarkedet i dag ved at forestille sig et stort tagselvbord, hvor de forskellige retter er stillet frem, så man kan vælge frit mellem mulighederne. Halvdelen af boligejerne er bare låst inde og kan slet ikke komme hen til bordet, men dette lovforslag åbner døren for dem. Også mange landmænd er spærret inde, og med landbrugets øvrige økonomiske problemer i erindring giver forslaget også landmændene økonomiske valgmuligheder, så de undgår tvangssalg og konkurser.

Forslaget er desuden provenuneutralt... men det vil jeg vende tilbage til i en bemærkning om et øjeblik, for nu har jeg overskredet min taletid.

Skatteministeren (Stavad):

Jeg føler, at jeg skylder fru Kirsten Jacobsen et svar; jeg er faktisk meget langt hen ad vejen enig med fru Kirsten Jacobsen i, at den tekniske procedure, der er gået forud for fremsættelsen af fru Pernille Sams' lovforslag, bestemt ikke er tilfredsstillende. Derfor kan jeg også sige til fru Kirsten Jacobsen, at da jeg første gang hørte om problemet, bad jeg om, at vi omgående fik det afklaret, og jeg har efterfølgende haft en samtale med Skatteudvalgets formand, hr. Aagaard, så vi ikke kommer i tilsvarende situationer fremover.

Jeg forstår godt, at fru Kirsten Jacobsen bestemt ikke synes, at det har været behageligt. Fru Kirsten Jacobsen sætter en proces i gang, så vidt jeg har forstået gennem udvalgssekretæren – og jeg vil meget gerne sige, at det her er ingen kritik af udvalgssekretæren – som derefter tager kontakt til Skatteministeriet; og så går der et stykke tid, og så kommer fru Pernille Sams pludselig med lovforslaget og næsten klandrer fru Kirsten Jacobsen for ikke at have ment det alvorligt. Altså, vi kan være uenige rent politisk, det synes jeg er fair, det kan vi diskutere. Men vi ved alle sammen, at det har

[Skatteministeren]

været fru Kirsten Jacobsen, som har taget sig af sagen og forfægtet den, både i forhandlinger og i anden offentlig sammenhæng, og derfor vil jeg meget beklage, at Skatteministeriet i nogen udstrækning kan have været årsag til, at fru Kirsten Jacobsen ikke er nået frem i tide med et lovforslag.

Men som sagt, jeg håber, vi har fået aftalt rene retningslinier, og hvis der skulle være tilbageværende problemer, vil jeg meget gerne diskutere dem med Skatteudvalgets formand og Skatteudvalget. Selvfølgelig skal Skatteministeriet hjælpe med teknisk bistand til ændringsforslag, men vi har altid haft og har stadig den procedure, at hvis det drejer sig om decideret udarbejdelse af lovforslag, skal man som oppositionsparti – og det har jeg selv været ramt af, vil jeg sige – af praktiske årsager benytte sig af beslutningsforslagsmodellen. Hvis der så viser sig et flertal, udarbejder vi i sagens natur lovforslagene.

Som bemærkningerne er faldet her under førstebehandlingen, har jeg kunnet lytte mig til, at der ikke er stor sandsynlighed for, at fru Pernille Sams' forslag bliver vedtaget, selv om vi har brugt meget, meget store ressourcer på det. Men er der tilbageværende problemer, giver jeg altså meget gerne tilsagn om, at det snakker vi om; vi skal have ordentlige samarbejdsformer, og fra Skatteministeriets side skal vi bidrage med alt, hvad vi kan, så tingene fungerer bedst muligt, også når vi er politisk uenige om indholdet af forslagene.

Jeg skal ikke gå ind i en stor diskussion med fru Pernille Sams, men jeg må gøre en enkelt bemærkning om en af konsekvenserne af lovforslaget for ligesom at illustrere, hvad det er, vi står over for. Lad os forestille os en ejendom, hvor ejeren inden oktober 1985 har optaget et kontantlån af den karakter, vi taler om her, med en amortisationskonto på 150.000 kr. – og det er bestemt ikke et urealistisk eksempel, hvis der er 15 års løbetid tilbage. Nu står familien over for at skulle sælge ejendommen, måske for at flytte i lejlighed, og forinden laver man en konvertering i overensstemmelse med de regler, som fru Pernille Sams har stillet forslag om. Konsekvensen ville være, at familien de næste 15 år vil få et fradrag på 10.000 kr. om året, uanset at man ikke betaler fem flade øre i ydelse. Det er bare for, at vi skal være klar over, hvad vi snakker om; det bliver altså en af

konsekvenserne af lovforslaget, og det må vi være opmærksomme på, uanset at jeg synes, at vi alle sammen også skal være optaget af, at der bestemt har været problemer på boligmarkedet siden 1987 med faldende priser og stagnerende handel.

Og derfor vil jeg også godt sige til fru Pernille Sams, at denne udvikling er altså ikke på en eller anden måde afledt af, at der har været et regeringsskifte. Men de principielle problemer, der rent faktisk er, synes jeg bestemt vi skal tage alvorligt, og det har vi også signaleret i regeringsgrundlaget – uden at jeg skal lægge op til at fortsætte diskussionen fra onsdagens spørgetid under denne førstebehandling.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Vi har et par korte bemærkninger; først hr. Klaus Hækkerup.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Det er fru Pernille Sams' påstand om, at der ikke hermed indføres en ny fradragsret eller en en ny fordel, der kalder mig på talerstolen.

Som jeg har forstået det, som står på side 2, øverst i spalte 2, i bemærkningerne til lovforslaget, går forslaget ud på, at den, der indfrier et kontantlån, får lov til at beholde den fradragsret, som hidtil har været knyttet til kontantlånet, også efter at det er indfriet. Og endvidere står der, at det er en betingelse, at kontantlånet indfries ved optagelse af et nyt realkreditlån.

Og det kan godt bringe mig i tvivl: Hvis lovforslaget er provenuneutralt, betyder det så, at der ikke skal være fradrag for renteudgifterne på det nye lån? Hvis det ikke er tilfældet, er det klart, at det vil være provenuneutralt, men så vil jeg godt sige, at hvis det er meningen, er det en ekstra grund til at stemme imod dette lovforslag.

Fru Pernille Sams fremførte som en af grunnerne til, at det var nødvendigt at komme med dette lovforslag, at lavinflationen gør lånene tunge. Men lavinflationen var jo netop noget af det, den tidligere regering bestandig roste sig selv for, og så må jeg spørge: Hvorfor fremstille de tidligere regeringspartier ikke dette lovforslag, da de var i regering? De, der roser lavinflationen, må da også have kunnet se de virkninger, den har haft; men hvis klarsynet

[Klaus Hækkerup]

først har ramt Det Konservative Folkeparti, da det kom i opposition, vil jeg sige, at så skulle partiet helst befinde sig her rigtig længe, så klarsynet kunne fortsætte.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg tror, at både fru Pernille Sams og vi andre kunne være glade for, at fru Pernille Sams' taletid udløb, for grænsen for hykleri blev jo overskredet med så mange længder, at det ikke var til at bære, at dette Folketing skulle høre på det.

De boligejere, som er ramt af denne situation, skal jo forholde sig til, om Folketinget kan samles om at vedtage noget, som gør deres situation lettere og gør det billigere at bo i egen bolig. Da fru Pernille Sams' parti var i regering, var der en reel politisk chance for at løse problemet. Men hvem blokerede for en løsning? Det gjorde Det Konservative Folkeparti, og det gjorde Venstre.

Og når fru Pernille Sams tillader sig at sige, at man er positivt indstillet, selv om man ikke fremsatte nogen forslag, vil jeg minde fru Pernille Sams om alle de mange nattemøder, hvor man fra Fremskridtspartiets side – og jeg kan roligt sige det, for det var mig selv, der gjorde det – simpelt hen slog i bordpladerne i diverse ministerier og forlangte denne restgruppe med. Allerede i december 1992 stillede jeg på Fremskridtspartiets vegne med konkrete bilag og bad om teknisk bistand til at få udarbejdet nogle forslag, så vi endelig kunne få den restgruppe med. Og, fru Pernille Sams: Hvis den velvilje, som fru Pernille Sams her lægger for dagen, hvis alle de gode tanker bag dette lovforslag, som fru Pernille Sams nu giver udtryk for, også havde hersket dengang, havde Folketinget haft en reel politisk chance. Men nu har fru Pernille Sams forspildt denne chance, fordi det formentlig er en realitet, at selv om det bliver med blødende hjerte, vil både CD og Kristeligt Folkeparti være afskåret fra at støtte forslaget denne gang. Så jeg synes, at det er hykleri og politisk plattenslageri, fru Pernille Sams.

(Kort bemærkning).

Bente Juncker (CD):

Jeg kan tilslutte mig det, som fru Kirsten Jacobsen så rigtigt sagde; jeg har jo også været med til de møder, hvor vi nat efter nat sad i

enten Boligministeriet, Finansministeriet eller Skatteministeriet og prøvede at få nogle flere med. Men hvem var det, der ikke ville? Det var de borgerlige ministre.

Og så stiller fru Pernille Sams sig op og fortæller, hvad fru Sonja Albrink har sagt under behandlingen af en af de elendige boligpakker, som regeringen endelig blev trynet til. Jamen det er da rigtigt, at der manglede en hel masse i de boligpakker i forhold til det, som CD og andre partier ønskede. Men hvad var realiteterne? Da Venstre og De Konservative sad i regering, ville de ikke. Det er jo fuldstændig rigtigt, at da kunne man have fået det igennem, men det var de økonomiske ministre, der blokerede for det. Hvorfor mon? Jeg synes, at når man går på talerstolen gang på gang, ville det være rart, hvis fru Pernille Sams også ville beskæftige sig lidt med realiteterne bag tingene.

Jeg vil også sige, at jeg synes, det er i orden, at dette lovforslag er blevet fremsat og er til debat i dag. Men Det Konservative Folkeparti har altså i løbet af de seneste 5 år haft mulighed for at gå ind og redde den restgruppe, som er til debat i dag.

Pernille Sams (KF):

Flere af ordførernes bemærkninger kræver, at jeg siger noget om provenuet, for der er helt åbenbart en stor misforståelse om det provenumæssige problem i dette lovforslag.

Forslaget er provenuneutralt, forstået på den måde, at det er fuldstændig økonomisk neutralt for staten, uanset om en låntager fortsætter med at afdrage på sit oprindelige lån eller omlægger det efter nærværende forslags principper. Specielt hr. Klaus Hækkerup, men også mange andre ordførere, demonstrerede meget voldsomt i bemærkningerne her fra talerstolen for et øjeblik siden, at man slet ikke rigtig har forstået den mekanisme, og det er meget væsentligt for at kunne se, hvordan lovforslaget egentlig virker. Og derfor vil jeg meget håbe, at ordførerne vil se på de tal, der kommer frem under udvalgsbehandlingen, og give forslaget en reel chance, for det hænger rent faktisk sammen; selv om det umiddelbart kan være lidt svært at overskue, når man ikke har tallene, hænger det sammen, når man regner det igennem.

Man kan sige, hvis man er meget pedantisk, at der teoretisk set er et lillebitte provenutab for staten, hvis man som skattemyndighed vil

[Pernille Sams]

spekulere i, at et vist antal mennesker hvert år må give op og lade deres hus gå på tvangsauktion, men jeg anser det næsten for umoralsk at kalkulere med de penge. Jeg kan dårligt forestille mig, at nogle vil gøre det, og skatteministeren svarede da heller ikke på mit spørgsmål om, hvor mange af disse penge man havde kalkuleret med i finansloven. Sagen er jo, at man ikke regner med dem i finansloven, for de kommer jo kun ind, hvis familierne må bukke under og tvangssælge deres huse. Provenuneutraliteten er korrekt, uanset hvordan man vil forsøge at stille tingene op og sige det modsatte. Der er kun tale om videreførelse af en fradragsret, som låntagerne blev indrømmet, da de optog lånet, og derfor er forslaget provenuneutralt.

Skatteministeren, fru Kirsten Jacobsen og fru Bente Juncker forstår heller ikke, hvorfor vi ikke fremsatte lovforslaget, da vi var i regering. Jeg vil sige, at jeg ville da meget gerne have været med til at fremsætte det på et tidligere tidspunkt; jeg var personlig færdig med at udarbejde lovforslaget omkring juletid i 1992, og jeg sendte det også til finansministeren. På det tidspunkt var vi jo i regering, men så skete der jo noget på en af Folketingets allerførste mødedage i januar, og derfor nåede vi altså ikke længere. Nu har vi jo en anden regering, og derfor fremsætter vi det ikke som et regeringsparti, men som oppositionsparti, for det er vi i dag. Men det er ikke et lovforslag, vi har kreeret inden for de sidste 14 dage, som nogle af ordførerne ligesom har givet udtryk for.

Skatteministeren var meget irriteret over, at han ikke var blevet inddraget, så Skatteministeriet kunne få indflydelse på den tekniske procedure og den tekniske udformning. Skatteministeren er meget velkommen til at komme med positive ændringer, hvis han mener, det kan gøre forslaget mere spiseligt. Jeg kan ganske vist ikke se, hvorfor Skatteministeriets folk er de eneste, der kan lave lovforslag, og hvorfor skatteministeren kun ønsker, at vi andre skal fremsætte beslutningsforslag og sådan noget, men jeg vil meget gerne være med til, at skatteministerens folk får lejlighed til at se positivt på forslaget og få det udformet på en måde, så også regeringen kan tilslutte sig det.

Skatteministeren gav et eksempel med 150.000 kr., som kunne give fradrag gennem de næste 15 år. Jamen hr. skatteminister, det er jo

et spørgsmål om en overpris, der bliver givet for at indfri lånet; det er jo 150.000 kr., som låntagerne har fradrag for i dag. Man kan godt stille tingene op, så de lyder mærkelige og mystiske, det kan man jo med alle tekniske lovforslag, men jeg synes altså, vi skulle give forslaget en chance, belyse økonomien og tallene i udvalget og tage debatten op igen, når vi bedre kan vurdere, hvad konsekvenserne egentlig vil blive. Debatten kører jo meget følelsesmæssigt lige nu, og det her er jo ren teknik, så derfor synes jeg, vi skulle sørge for at få teknikken fastlagt, så vi i det mindste taler om de samme ting.

Hr. Klaus Hækkerup gjorde også meget ud af, at jeg åbenbart ikke ville have lavinflation længere og sådan noget. Jo, hr. Klaus Hækkerup, den borgerlige regering arbejdede for lavinflation, og de tidligere regeringspartier arbejdede stadig for lavinflation; men det ændrer jo ikke på det faktum, at de låntagere, der optog lån til en rente på 22 pct., dengang Socialdemokratiet havde magten og vi havde megainflation, har et kolossalt problem i dag. Det er de låntagere, vi vil give en lillebitte håndsrækning, ikke så de skal have tilskud eller noget andet, men så de kan få lov til at finansiere en omlægning af deres lån og undgå den økonomiske katastrofe ... Ja, nu er min taletid altså udløbet igen.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Det er den, og vi har igen en række korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Bente Juncker (CD):

Jeg vil gerne sige til fru Pernille Sams, at jeg synes, at her i anden runde forsøgte fru Pernille Sams at køre tingene lidt mere sobert, for der kom dog en erkendelse frem.

Dette forslag er altså lavet i KV-regeringens tid, så fru Pernille Sams sagde med andre ord, at hun var blevet underkendt. Det synes jeg lyder interessant. Venstre og De Konservative ville altså ikke fremsætte lovforslaget lige før jul. Det lyder meget interessant, men det var dog en erkendelse.

Så vil jeg gerne spørge: Står hele den konservative gruppe bag fru Pernille Sams i denne sag? Jeg synes, man må stille det spørgsmål efter de talrige boligdebatter, vi har haft her i

[Bente Juncker]

Folketinget. Vi kan alle sammen huske debatter, artikler og udtalelser, hvor fru Pernille Sams har stået alene i den konservative gruppe i spørgsmålene om lejeværdi, grundskatter og fradrag for vedligeholdelse, så jeg vil gerne spørge: Er fru Pernille Sams ordfører for hele gruppen i dag?

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Fru Pernille Sams' første bemærkning heroppefra gav udtryk for en vis harme over, at skatteministeren havde anbefalet, at man lavede beslutningsforslag i stedet for at fremsætte lovforslag, når man var i opposition. Jeg kan af mange års erfaring sige, at det er nu engang lettere at fremsætte et beslutningsforslag end at gennemtænke alle konsekvenserne af et lovforslag, så af lovgivningstekniske grunde er jeg meget enig med skatteministeren i den betragtning. Fru Pernille Sams vil også erfare i løbet af de kommende år, at det er en ganske god måde at gøre det på.

Men det var nu mere spørgsmålet om provenutabet og fru Pernille Sams' bemærkninger herom, som kaldte mig herop. Det er ikke på nogen måde bevist, at der ikke vil blive et provenutab, men jeg lagde mærke til, at fru Pernille Sams gentog det, jeg sagde, nemlig at folk selv skal have lov til at finansiere udgiften. Hvis der er tale om en ren omlægning, som ikke er provenuneutral, vil jeg godt sige, at så stemmer det ikke med bemærkningerne til lovforslaget. Der er jo allerede en fradragsmulighed på i alt 68 mia. kr., og hvis man bibeholder den og optager nye lån, der giver nye fradragsmuligheder, vil der blive tale om et provenutab. Det er jo netop problemet.

Men jeg vil sige til fru Pernille Sams, at vi ser med spænding frem til, at Det Konservative Folkeparti under udvalgsarbejdet vil fremlægge en oversigt, der viser, at lovforslaget er provenuneutralt.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Jeg vil glæde mig til at fremlægge den dokumentation for hr. Klaus Hækkerup, og samtidig vil jeg godt sige, at det er jo ikke kun disse låntagere, der må optage nye lån; det må hele Danmarks befolkning i dag ifølge vores kredit-

lov, det er jo ikke noget specielt for de mennesker, lovforslaget tager sigte på.

Fru Bente Juncker spurgte mig, om jeg er ordfører på Det Konservative Folkepartis vegne. Selvfølgelig er jeg da det, ellers stod jeg da ikke her, men så er jeg også nødt til at spørge fru Bente Juncker: Er fru Bente Juncker ordfører på CD's vegne? Kan fru Bente Juncker virkelig få hele CD's folketingsgruppe til at stemme imod denne håndsækning til boligejerne, landbrugerne og andre mennesker, som er kommet i økonomisk uføre? Det undrer mig, hvis det kan lade sig gøre, men jeg plejer jo normalt ikke at sætte spørgsmålstegn ved, om fru Bente Juncker tegner sin gruppe. Og jeg synes også, at fru Bente Juncker skulle holde op med at betvivle, om jeg tegner min gruppe.

Skatteministeren (Stavad):

Jeg vil kun gøre en enkelt bemærkning til fru Pernille Sams om noget, som jeg tror var en misforståelse. Det er en misforståelse, at jeg skulle kritisere, at der bliver fremsat et lovforslag, som var udarbejdet andetsteds end i Skatteministeriet, det er bestemt ikke tilfældet. Og jeg vil også gerne sige til fru Pernille Sams, at jeg har under ingen omstændigheder sat mig ned med det apparat, jeg i dag har til rådighed, og fiflet i teknikken og rettet kritik mod teknikken, for jeg ved godt, hvor besværligt det kan være at skulle tage alle tekniske hensyn, når man skal udarbejde et lovforslag som oppositionsparti.

Jeg kan ikke helt tilbageholde den bemærkning, at jeg forstod på fru Pernille Sams, at lovforslaget faktisk er udarbejdet, mens Det Konservative Folkeparti stadig var i regering, men det er ikke udarbejdet af det tekniske apparat, som en regering har til rådighed. Jeg mindes altså ikke, at menige medlemmer af Folketinget har fremsat forslag, som de selv har udarbejdet, men som ikke er blevet støttet af deres egne partifæller, der har et regeringsapparat til rådighed.

Og selv om jeg selvfølgelig ikke skal blande mig i den sag, har jeg i hvert fald svært ved at nå frem til anden konklusion, end at på det tidspunkt, hvor lovforslaget blev udarbejdet af fru Pernille Sams, kunne fru Pernille Sams åbenbart ikke få hjælp af sine partikolleger i regeringen, så det i virkeligheden var et forslag fra oppositionen til KV-regeringen. Det synes

[Skatteministeren]

jeg måske er en interessant ting at notere sig, selv om det ikke har så meget med lovforslagets indhold som sådant at gøre.

Den sidste bemærkning, jeg skal gøre, er til fru Pernille Sams, der sagde, at alle i dag kan optage og ombytte lån. Det er rigtigt, men når man ombytter et lån, er det på alle andre områder sådan, at den renteudgift, man ikke længere betaler på de gamle lån, har man heller ikke fradrag for, men til gengæld får man fradrag for de renteudgifter, man betaler på det nye lån. Det, fru Pernille Sams foreslår, er, at man nu skal have fradrag for renteudgifter, man aldrig har betalt og aldrig kommer til at betale; det må da også i fru Pernille Sams' terminologi være en nyskabelse inden for skatteretten.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Til skatteministerens sidste bemærkninger er jeg nødt til at sige, at der ikke er tale om et rentefradrag for noget, man aldrig kommer til at betale, men om, at man får et kurstab, når man indfried disse lån, og det er kurstab, man har fradrag for, og det er også kurstab, man oprindeligt er blevet indrømmet fradrag for, da man optog kontantlånet.

Så er jeg nødt til at sige til både skatteministeren og fru Bente Juncker, som begge to hygger sig med en debat om, hvorfor lovforslaget først kommer nu, at jeg jo ikke vidste, at Det Konservative Folkeparti ikke længere var i regering efter midt i januar måned, og ethvert lovforslag følger altså en eller anden procedure frem til, at det bliver fremsat, og dette lovforslag har været undervejs et stykke tid, så når fru Bente Juncker siger, at jeg var blevet underkendt, og når skatteministeren siger, at det er et oppositionsforslag til regeringen, er det fuldstændig forkert. Det er bare et spørgsmål om, at regeringen slet ikke nåede at tage stilling til det, fordi der kom en tamilsag i vejen, og det burde alle Folketingets partier være bekendt med at der gjorde dér først i januar måned. Men det ændrer da ikke på, at det er tanker, som faktisk var formuleret inden jul.

Men det, jeg synes vi skal tage stilling til her, er ikke, hvornår tankerne er formuleret, om de er skrevet ned, eller om det er den ene eller den anden minister, der har fremsat forslaget, men om vi vil være med til at hjælpe disse boligejere eller ej. Det kan jeg så forstå at regeringen

ikke vil, men lad da være med at begynde at finde undskyldninger om, hvorvidt Det Konservative Folkeparti har fremsat det nu eller for et halvt år siden. Jeg er enig med fru Kirsten Jacobsen i, at hvis dette lovforslag var kommet frem for et halvt år siden, havde det haft væsentlig bedre chancer for at blive vedtaget, og det ærgrer også mig, at det ikke gjorde det. Det ved fru Kirsten Jacobsen i øvrigt også godt, og jeg anerkender fru Kirsten Jacobsens arbejde for denne sag, og jeg anerkender også, at fru Kirsten Jacobsen ligesom CD har efterlyst det tidligere.

Men lad os da nu tage stilling til indholdet i forslaget, og lad os så få hjulpet boligejerne.

Kirsten Jacobsen (FP):

Fru Pernille Sams kan i hvert fald ikke være i tvivl om, at Fremskridtspartiet netop har været bannerfører, også under den forrige regering, for at hjælpe boligejerne. Fru Pernille Sams kan bestemt heller ikke være ubekendt med, at det var en tung opgave at formå regeringen til bare at være med til at løse de alleralermest akutte problemer, ligesom fru Pernille Sams heller ikke kan være ukendt med, at hver eneste gang, Fremskridtspartiet prøvede at gennemtvinge en garanti mod en reduktion af rentefradragsretten, var der ingen hjælp at hente, og det gør det lidt morsomt, når man tænker på de spørgsmål, der i denne tid stilles til den nuværende regering. Med hensyn til velvilje over for den garanti, man ønsker at give boligejerne, er der såmænd ingen forskel på denne og den tidligere regering; hvis man siger noget andet, er det hykleri.

Fru Pernille Sams har faktisk selv med sin fremfærd her fra talerstolen ødelagt debatten, således at vi ikke kom til at tale om de boligejere, som var i nød. Selv om det er fristende at fortsætte ad den linie, hjælper det ikke boligejerne, så det skal jeg afholde mig fra og koncentrere mig om problemerne.

Jeg er nødt til at sige, og det har jeg også lyst til at sige til fru Pernille Sams, at når der var virkelig akutte problemer i forbindelse med boligpakkerne, var det underligt nok meget nemmere at blive enig med S og SF, end det var at blive enig med den daværende regering. Det er en kendsgerning, at det forholdt sig sådan, og derfor er min appel om at hjælpe denne restgruppe heller ikke så meget rettet til fru Pernille Sams som til skatteministeren.

[Kirsten Jacobsen]

Jeg vil gerne spørge skatteministeren: Hvis vi nu får indkredset disse problemhuse, og vi har faktisk en masse materiale om det – skatteministerens partifælle, den nuværende justitsminister, var meget behjælpelig i sin tid – vil regeringen så overveje, om ikke ved hjælp af fru Pernille Sams' forslag så på en anden måde, at hjælpe denne restgruppe, som var så uheldig at købe hus på et tidspunkt, hvor skatteministeren sammen med andre partier havde lavet en skattereform, men hvor ejendomsmarkedets prissætning endnu ikke havde kalkuleret med virkningerne af denne skattereform, og som derfor sidder med huse, den har betalt alt for dyrt og derfor er i en økonomisk klemme? Når man nu skal tage nogle initiativer, kan regeringen så ikke overveje at finde på et eller andet for denne restgruppe, således at vi kan undgå de tvangsauktioner, som er den eneste udvej? Det er alt, alt for dyrt, og det er menneskeligt uanstændigt.

Bente Juncker (CD):

Jeg synes, det var et konstruktivt forslag, som fru Kirsten Jacobsen kom med, og det vil jeg da gerne gå tilbage til mine regeringsmedlemmer med. Men jeg bliver nødt til at sige til fru Pernille Sams, at det er hyklerisk at stå heroppe og sige, at CD har forlangt sådan et forslag. De bemærkninger, som fru Sonja Albrink gjorde om kontantlånene, var i forbindelse med – og nu siger jeg det for sidste gang – en elendig boligpakke, som Venstre og De Konservative fremsatte i Tinget efter pres fra diverse partier, der ikke var med i regeringen. Jeg giver fru Kirsten Jacobsen fuldkommen ret i, at dengang var Socialdemokratiet faktisk nemmere at tale med end de ministre, som CD skulle møde op hos sammen med andre partier i den daværende regering. Jeg synes, det er hyklerisk at bruge udtrykket, at vi har efterlyst det; for det var for at hjælpe dem, der var allermost tvangsauktionstruede som følge af en elendig boligpakke. Så kommer man her i dag med dette forslag – det er også i orden – men man skal altså ikke bruge citatfusk fra Folketingets talerstol og vende ordene, som det passer én selv.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Uanset om fru Bente Juncker bryder sig om

det eller ej, er det altså ikke citatfusk. Jeg har læst fuldstændig korrekt op af Folketingets forhandlinger, og jeg vil gerne sige en gang til, at fru Sonja Albrink fra CD på det tidspunkt sagde følgende:

»Det er CD's opfattelse, at der også burde ydes hjælp til alle dem, der har de højtfորrentede kontantlån, og som har handlet i tillid til eksisterende love før skattereforens ikrafttræden.«

Det kan da godt være, at fru Bente Juncker ikke bryder sig om at høre det i dag, hvor partiet er i regering og bundet til, hvad Socialdemokratiet mener om denne sag, og det er også fair nok, men hvis man ligefrem forsvare det ved at sige, at det var en anden situation og sådan noget, er jeg da nødt til at spørge fru Bente Juncker: Hvad er det dog så, der i mellemtiden har hjulpet disse mennesker, så CD har frafaldet sit ønske om at hjælpe dem? For der må jo være sket noget undervejs.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg tror, at fru Pernille Sams kan være glad for, at det tager administrationen en smule tid at finde frem til forhandlingerne fra december måned 1992, da man andenbehandlede lovfor-slag nr. L 77 fra den tidligere regering – den sidste ændring af realkreditloven. Ved andenbehandlingen fremhævede jeg på Fremskridts-partiets vegne netop dette problem, og at jeg gennem spørgsmål i Boligudvalget under udvalgsarbejdet havde forsøgt at få løst problemet; fru Pernille Sams var ordfører for Det Konservative Folkeparti. Fru Pernille Sams havde ingenting tilovers for det, og alligevel skal vi høre på, at fru Pernille Sams fortæller, at allerede i december måned – det er på samme tid, som lovforslag nr. L 77 bliver behandlet i Folketingets Boligudvalg, og på samme tid, som man beder om teknisk bistand til at få udarbejdet et forslag, som skulle afhjælpe denne situation og gøre det, fru Pernille Sams foreslår – var forslaget faktisk under udarbejdelse. Fru Pernille Sams fortæller, at det faktisk var færdigt ved juletid, og det giver jo en meget god forklaring på, hvorfor Fremskridtspartiets anmodning til Skatteministeriet om teknisk bistand ikke blev efterkommet. Det kunne være, at man dér var travlt optaget af enten at yde bistand til fru Pernille Sams, og det har man jo

[Kirsten Jacobsen]

lov til, eller at man faktisk på grund af fru Pernille Sams' forslag, som man ikke var enig i, ikke havde lyst til at bidrage.

Fru Pernille Sams sagde endvidere, at hun jo ikke kunne vide, at De Konservative ikke var i regering i januar, og at regeringen ikke nåede at tage stilling til forslaget. Det er direkte usandt, for den tidligere regering nåede at tage stilling til denne problematik mindst fem gange, nemlig hver eneste gang man behandlede en af de meget omtalte boligpakker, og ved alle lejlighederne blev det mange gange fastslået, at det var et problem, man ikke ville løse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 192:

Forslag til lov om ændring af investeringsfondsloven. (Konjunkturudligning).

Af Peter Brixtofte (V) og Engell (KF) m.fl. (Fremsat 23/2 93).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Det er L 192, vi behandler. Står der forkert på tavlen? Så må vi lige have rettet det. Sådan, så står det rigtigt på tavlen, og så er det skatteministeren, der har ordet.

Forhandling

Skatteministeren (Stavad):

Venstre og De Konservative har den 23. februar fremsat et lovforslag om konjunkturudligning, og det er det forslag, vi her har til førstebehandling.

Lovforslaget er bygget op omkring investeringsfondsloven. Forslaget går ud på, at man i modsætning til i dag efter eget valg vil kunne gennemføre en ændring af loven, så at man selv kan vælge, om man ønsker at ophæve virkningen af loven i en konjunkturudlignings-situation eller man ønsker at anvende den i forbindelse med investeringer.

Det er i den forbindelse, jeg godt vil påpege, at vi faktisk i relation til ændringer i skattereforment gennemførte en omfattende ændring i forhold til virksomhederne, der indebærer, at vi indførte et konjunkturudligningsinstrument, som tilgodeser alle de behov, alle de krav, alle de ønsker, vi fra regeringen mener der er nødvendige for, at ingen kommer til det ene år med et jævnt privatforbrug at betale en 68 pct.-skat for det næste år at komme ned på den lave 50 pct.-skat.

Virksomhedsskatteordningen indebærer, at der er en opsparingsordning. Virksomhederne kan altså indsætte eller opspare et beløb og nøjes med en acontoskat på 34 pct. Der er yderligere den fordel, at det beløb, som virksomhederne hensætter i virksomhedsskat, beholder virksomhederne til deres fulde og hele disposition. Derfor er det en meget udmærket ordning specielt for virksomheder, der har svingende indkomster, og derfor er det et godt tilbud, som virksomhederne har til deres egen frie rådighed. Vi har altså allerede i dag en konjunkturudligning indbygget i vores skattesystem, så at ingen selvstændig erhvervsdrivende er bundet af at skulle betale en meget høj skat det ene år for det efterfølgende år at indbetale en meget lav skat.

Man kan sige, at det eneste, som virksomhedsskatteordningen ikke lever op til, er ønsket om at kunne få tilbagebetalt tidligere års betalte skat, altså det, man kalder negativ indkomstskat eller carry-back. Men det har der faktisk konsekvent været et flertal i vores danske Folketing som ikke har ønsket at gennemføre.

Ud over virksomhedsskatteordningen har vi en række andre konjunkturudlignende instrumenter indbygget i vores skattelovgivning. Lad mig nævne afskrivningsloven. Ifølge afskrivningsloven kan man selv vælge den procent-sats, man ønsker at afskrive med, svingende fra år til år. Derfor kan man altså vælge de høje,